

skaffelse af Brænde, har indkøbt det i ganske betydeligt Omfang. Det synes lidet rimeligt i og for sig at stille dem ugunstigere, end de Kommuner vil blive det, der ikke har foretaget saadanne Anskaffelser, og det vil blive Tilfældet, saafremt man uden videre stiller det Beløb, der ikke maatte blive brugt af de 9 Kr. pr. Indbygger, til disse Kommuners fuldstændig frie Disposition. Jeg ved meget vel, at den højtærede Minister vil svare, at de Kommuner, der har foretaget Brændselsindkøb, har vel væsentlig dertil anvendt de 5,40 Kr. pr. Indbygger, der blev stillet til Disposition for dem ved det Tillæg til Dyrtdsloven, der blev vedtaget i Marts. Det er ogsaa rigtigt; men de, der ikke har anvendt saadanne Beløb, faar jo ogsaa dem stillet til Disposition udover de 10,60 Kr. i det Omfang, som de maatte have tilovers af Beløbet, naar denne Lov maatte blive vedtaget. Denne Bestemmelse forekommer mig derfor i høj Grad at ville bevirke Uensartethed i Stillingen for de enkelte Kommuner og at være en Bestemmelse, ved hvilken man ganske særlig kommer saadanne Kommuner yderligere til Hjælp, der i Forvejen er begunstigede ved, at Brændselsforholdene for dem ikke ligger særlig vanskeligt. Det behøver naturligvis ingenlunde derfor at være særlig velsituerede Kommuner. Det kan godt være det modsatte, men det er i alt Fald Kommuner, der har nogle Begunstigelser paa et specielt Omraade, og det gør det i og for sig ikke rimeligt, at man yderligere søger at begunstige dem ogsaa paa andre Omraader.

I § 2, 2det Stykke, staar der en Bestemmelse om, at Brændselskvantumet „skal være ens for hver Husstand, dog saaledes, at der kan tages Hensyn til de egentlige Familienmedlemmers Antal“. Det synes mig at være en vanskelig Opgave for Kommunerne at løse, medmindre det skal forstaaes saaledes, at man skal fastslaa dette Kvantum for Familier med henholdsvis 2—3 Medlemmer og saa fremdeles. Det er jo muligt, at det er Meningen, men i saa Fald synes det mig, at det kunde udtrykkes klarere.

Hvad nu de Skatteregler angaar, som her er fremsatte, er det væsentlig de samme, som findes i den sidste Dyrtdslov. De Tillægsskatter, som den har foranlediget, vil komme til at hvile meget tungt paa mange Befolkningsklasser, ganske særlig i Byerne. Jeg skal erkende, og det har jeg ogsaa gjort ved tidligere Forhandlinger, at dertil er der intet at

sige i Tider som disse. Men paa den anden Side nærer jeg ikke Spor af Tvivl om, at disse Skatter med de vigende Indtægter, der i de senere Tider findes rundt om i Kommunerne, vil blive betydeligt tungere, end Tilfældet hidtil har været. Den højtærede Minister udtalte, hvis jeg ikke husker fejl, under Forhandlingerne om Dyrtdsloven af November i Fjor, at man maatte holde sig til det Princip, at Udgifterne til overordentlige Foranstaltninger dækkedes ved overordentlige Indtægter, medens derimod Udgifterne til den ordentlige Administration dækkedes ved de Indtægter, der ordentligvis indgaar i Statskassen. I hvilket Omfang det hidtil er lykkedes den høje Regering at gennemføre dette Princip, skal jeg ikke her kunne udtale mig om, men jeg vilde i hvert Fald antage, at det vil falde meget vanskeligt at faa det gennemført i de Tider, der kommer. Ogsaa dette maner, synes det mig, til i nogen Maade at tage under Overvejelse, om man ikke spænder Statens Budget stærkere, end højest fornødent er, samtidig med at man naturligvis i det Omfang, som er nødvendigt, bør søge at lindre det Tryk, der hviler paa Befolkningen. Jeg mener ikke, at man i nogen som helst Maade skal stille sig karrig, tværtimod skal man gøre sit yderste for at holde Hjemmene oppe og støtte dør, hvor Tran-gen er til Stede, ligesom man ogsaa skal gøre det yderste for at komme den Mid-delstand til Hjælp, der unægtelig lider under vanskelige Kaar. Men man skal ikke ved at skabe Ulighed mellem Kommunerne og ved planløst at stille Midler til Disposition, saaledes som jeg mener, Tilfældet i nogen Grad vil blive, hvis man gennemfører Bestemmelsen i § 2, næstsidste Stykke, 2det Punktum, foranledige, at Udgifterne stiger i højere Grad, end det maa siges at være fornødent.

Hvad Tillægsskatternes Fastsættelse angaar, er det nu altsaa den højtærede Ministers Ønske — og dertil har han faaet Folketingsflertallets Tilslutning —, at man skal gaa bort fra den Regel, der hidtil har været gældende, og hvorefter der skal foretages en procentvis Forhøjelse af alle paalignede kommunale Skatter. Den højtærede Minister ønsker at gaa over til et Princip, hvorefter eventuelle Tillægsskatter skulde kunne lignedes paa en enkelt Skatteart. Om det nu i Tider som disse i og for sig maa siges at være en heldig Foranstaltning, forekommer mig tvivlsomt, selv om jeg naturligvis skal erkende, at Ministeren ingenlunde ved dette Forslag